

Confessió tardana

Hi ha adagis que conserven la seva vigència perquè estan profundament arrelats en la naturalesa humana. Com per exemple aquell que afirma “no es pot dir mai d'aquesta aigua no en beuré”. A tots ens ha passat –n'estic quasi segur–, de beure'n, i hem sobreviscut amb les penes i els treballs de sempre. Potser per aquesta traïció ens escau, en part, aquella altra dita que també resisteix el pas del temps: “Estàs (o estic) amb l'aigua fins al coll”.

A mi em passava que el Cobi, la mascota dels Jocs del 92, no m'agradava. Fins i tot ho vaig dir en algun article on explicava el curiós procés que n'havia determinat la naixença. De primer, es va convocar un concurs, que va guanyar en Xavier Mariscal amb un ninot corpori modelat amb un material de color fosc. No se sabia ben bé si era un gos o una granota disfressada de gos. No va tenir bona acollida, però l'au-

tor va assegurar de seguida que allò era un avantprojecte, que tot seguit havia de passar per un taller de disseny –dirigit per en Mariscal– que l'acabaria de polir. I va aparèixer el Cobi definitiu, que no s'assemblava gens a la figura que havia triomfat en el certamen. Era de color de carn, tirant a rosada, i se'l veia amb un somriure i un nas gairell que pugnaven per dotar-lo de simpatia natural. Algú va objectar que tampoc no acabava d'assemblar-se a un gos. I, a més, es generalitzà una pregunta inquietant: ¿per què simbolitzar amb un gos els Jocs de Barcelona? La resposta fou aplomada: perquè era un gos d'atura català, un animal genuïnament de la terra.

La mascota va continuar amb més crítiques adverses que no pas favorables, i en Xavier Ma-

risical ens va prometre que, amb el temps, ja ens hi acostumaríem. I sí, tenia raó: la gent s'hi va acostumar i fins i tot tingué admiradors fervorosos.

Jo, tossut, no em vaig rendir. Continuava trobant-lo poc encertat. Però es veu que, com a qualsevol pecador, m'havia d'arribar l'hora de la penitència, i a mi em caigué en l'acte de cloenda dels Jocs del 92, on fou presentada oficialment la mascota dels Jocs d'Atlanta. És un prodigi de mal gust, un monstre, un nyap inqualificable. O només qualificable a base de paraules gruixudes. Contemplant-la, vaig experimentar un miracle íntim, d'aquells que deixen escapar un sospir que surt del fons de l'ànima. De cop i volta, el Cobi em va agradar.

Pere Calders